

Bill Clegg. Familjen jag hade.

Forum förlag. Översättning Manni Kössler.

Vad skulle hända om alla mina närstående, hela min familj, utplånades och jag själv var ensam kvar? För de flesta av oss blir detta en tanka, en fantasi, så obegriplig och skrämmande, att vi ibland inte kan motstå frestelsen ändå gå dit och överväga en stund. För några få, men ändå alltför många, blir denna mardröm verklighet. "Hur hämtar man sig från något sådant, är det alls möjligt?", en grupp medelålders kvinnor sitter på ett kafé i det lilla samhället Connecticut och skvallrar över June Reids öde. Natten före dotterns bröllop brann Junes hus ned till grunden. Dottern, den blivande mågen, Junes egen sambo och hennes exmake, alla omkom de i lågorna. June var den enda som befann sig utanför huset.

Hur bär man sig åt för att överleva. June själv får frågan några dygn efter katastrofen. Hennes svar är lakonisk "Ingen överlever". Utan att packa en väska, allt är ju förlorat, sätter sig June i bilen och far västerut tills hon når ett motell vid Stilla havet, en plats som visar sig haft och ska ha en avgörande betydelse för alla personer som hör till detta drama. Författaren, Bill Clegg, debuterar med en lågmäld och meditativ roman om sorg och förlust. Junes trauma hör samman med en rad andra människors berättelser. Deras olika röster och egna livshistorier blir som en väv kring Junes förlust och händelserna under natten för den fruktansvärda branden. Bill Clegg låter dem alla komma till tals och låter så väven bli till en bild där både händelser som relationer träder fram i fördjupad tydlighet. Allt och alla, levande som döda, finner varandra till slut i den lilla orten Moonstone vid stranden till Stilla havet. Bill Clegg låter en av de berörda säga: "Hur tufft livet än kan vara vet jag innerst inne att det är meningen vi ska stanna kvar och spela den roll vi tilldelats". Det är livets mysterium, att vi hör samman även ställda inför den grymmaste förlust. "Familjen jag hade" är en klok och stillsam berättelse med den sorg och förtvivlan den aldrig väjer för. Den stärker också min uppfattning att det finns dimensioner av livet som vi endast kan nå med skönlitteraturens hjälp. Vad är väl livscoachens rop på acceptans, ställd mot en berättelse om livets utsatthet och möjlighet? En passande roman för en bokcirkel som vill gå existensen och människor in på livet.

Jakob Carlander